

POSTANOWIENIE

Dnia 14 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **J. G.**

skazanego za popełnienie przestępstw z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 k.p.k.),

w dniu 14 marca 2024 r., kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 25 lipca 2023 r., IV Ka 362/23

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 27 lipca 2022 r., sygn. akt II K 347/20

postanowił:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne;

3) na podstawie § 5, § 17 ust. 4 pkt 2 i § 17 ust. 7 rozporz. Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. (t.j. Dz. U.2019.68) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. M. – S.– Kancelaria Adwokacka w G.– kwotę 442,8 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiem groszy), w tym 23 % VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu małoletniej pokrzywdzonej w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Gnieźnie, wyrokiem z 7 lipca 2022 r., uznał J. G. za winnego popełnienia następujących przestępstw: na szkodę Z. J. czynów z art. 207 § 1 k.k., za co wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. za co wymierzył mu karę 2 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. za co wymierzył mu karę 3 lat pozbawienia wolności i orzekł oraz zakaz zbliżania się do Z. J. oraz obowiązek na podstawie art. 46 § 1 k.k. częściowego zadośćuczynienia oskarżycielce posiłkowej; na szkodę Z. J. czynów z art. 191 § 2 k.k. za co wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; z art. 200 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. za co wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i orzekł zakaz zbliżania się do Z. J., zakaz z art. 41 § 1a zd. 2 k.k. oraz obowiązek z art. 46 § 1 k.k. częściowego zadośćuczynienia oskarżycielce posiłkowej; na szkodę M. G. czynu z art. 200 § 1 k.k. za co wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności i orzekł zakaz zbliżania się do M. G. oraz zakaz z art. 41 § 1a zd. 2 k.k.; umorzył postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zakresie zarzucanego J. G. czynu z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i orzekł wobec niego na podstawie art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz łączny zakaz z art. 41 § 1a zd. drugie k.k. na okres 12 lat. Sąd Okręgowy w Poznaniu, po rozpoznaniu apelacji obrońcy (domagał się uniewinnienia J. G.) oraz oskarżyciela publicznego (zarzucał błędną kwalifikację prawną czynu i domagał się jego zmiany na niekorzyść skazanego na art. 190 § 1 k.k.), w dniu 25 lipca 2023 r. zmienił pierwszoinstancyjny wyrok w ten sposób, że przyjął, że przypisany J. G. czyn zabroniony z pkt 6 wyroku Sądu *meriti* wypełniał znamiona przestępstwa z art. 191 § 1 k.k. a nie z art. 191 § 2 k.k.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca. Podnosząc zarzuty bezwzględnej przyczyny odwoławczej polegającej na braku skargi uprawnionego oskarżyciela oraz rażącego naruszenia prawa procesowego, wniósł o uchylenie wyroków pierwszej i drugiej instancji i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Oskarżyciel publiczny oraz kurator oskarżycielki posiłkowej M. G. w odpowiedziach na kasację zażądali jej oddalenia jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Tytułem uwag natury ogólnej należało przypomnieć, że ustawodawca świadomie uregulował w art. 526 § 2 k.p.k. tzw. przymus adwokacki lub radcowski przy sporządzaniu kasacji w celu zapewnienia odpowiedniego poziomu skarg kasacyjnych, ich merytorycznej poprawności (zob. post. SN z 26 kwietnia 2006r., III KK 162/05). Nie w pełni realizowała te postulaty kasacja autorstwa obrońcy J. G.

Podnosząc rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. autor kasacji zobligowany był do wykazania, które zarzuty apelacyjne w ogóle nie zostały rozpoznane na etapie kontroli instancyjnej. Skarżący nie sprostął temu ustawowemu obowiązкови, a drobiazgowa analiza pisemnych argumentów Sądu Okręgowego wskazywała, że Sąd ten odniósł się do wszystkich bez wyjątku zarzutów apelacyjnych i uczynił to w sposób wyczerpujący, zgodnie z art. 457 § 3 k.p.k. Wbrew wywodom autora kasacji Sąd odwoławczy na kartach 5-9 drobiazgowo zbadał zgodność orzeczenia Sądu Rejonowego z regulacjami, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 424 § 2 k.p.k. a przede wszystkim pod kątem zarzutów apelacyjnych i nie stwierdził żadnych naruszeń. Po dokonaniu bardzo szczegółowej kontroli wyjaśnień skazanego i zeznań pokrzywdzonych oraz świadków stwierdził, że J. G. został skazany na podstawie rzetelnego materiału dowodowego, jednocześnie prawidłowo zauważył, że żaden z dowodów obciążających skazanego nie został zdyskwalifikowany innym dowodem, podczas gdy wyjaśnienia sprawcy były niewiarygodne oraz stojące w opozycji do reszty materiału i nie mogły być podstawą dokonania ustaleń w sprawie, podobnie jak częściowo zeznania jego siostry i matki. Po przeprowadzeniu kontroli na obecnym etapie postępowania stwierdzić trzeba, że procedowanie instancji odwoławczej nie wzbudziło najmniejszych zastrzeżeń Sądu Najwyższego.

Niepodobna było stwierdzić zarzutu bezwzględnej przyczyny odwoławczej z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 217 § 3 k.k. skoro orzekający w pierwszej instancji Sąd Rejonowy uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji prawnej czynu (k. 289) na czyn ścigany z oskarżenia

prywatnego a oskarżyciel publiczny oświadczył, że w tej sytuacji obejmuje go ściganiem z urzędu.

Z powyższych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia, oddalając kasację jako oczywiście bezzasadną w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., zaś mając na względzie treść art. 636 § 1 k.p.k. i 637a k.p.k. obciążył skazanego obowiązkiem pokrycia kosztów sądowych za postępowanie kasacyjne.

[PGW]

[ms]